

Dat .XXIJ. capittel:
*Hoe heer Jan zijnen vade[r]¹ wert kennende, ende hoe
zy malcanderen ontvinghen.*

Doen de oude dit heeft ghehoordt, sprack hy: “Ontbint my ende laet my by u staen!”

Heer Jan sprack ende seyde: “Schande moet hy hebben diedt u doet, want ghy zijdt te sterck in uwe armen.”

De oude sprack: “Ick sweere u trouwe op deese ure ende sal u leyde daermen uwer coemsten blijde sal zijn.”

Hy ontbanten ende lieten by hem staen.

Doen sprack de oude: “Ick sal u de waerheydt [F3rb] segghen. Ghy zijt mijn kint, ende ick u vader.”

Heer Jan sprack: “Laet my dan uwen name weeten!”

Hy zeyde: “Ick heete Robrecht. Ick was heer van Artoys ende Bollonoys, maer ick ben mijns lants verdreven met sestich van mijn naeste magen, ende u moeder is Isabella, des coninckx suster van Vrancrijck. Ick was haer camerlinck, ende ick wan u aen haer. Ick dede u dragen, doen ghy gheboren waert, in des keysers prijel ende deede by u legghen al wat totten ridders[c]hap² toe behoort om datmen weten zoude dat ghy van edele gheslachten waert ghebooren. Ende en wildijs niet ghelooven, ick deede breken den vin[g]erlinc³ met eenen steen,⁴ ende inden steen was gegraveert den name van uwen vader ende van uwer moeder. De[e]n⁵ helft dede i[c]k⁶ legghen bi [F3va] u, ende dander helft heb ick by my.”⁷

Doen sprack heer Jan: “D’een helft is hier.”

1. Muller [1590]: vadee

2. Muller [1590]: Riddersehap

3. Muller [1590]: vinderlinc — ring (om aan de hand te dragen, bij voorkeur aan de linker ringvinger, omdat die gevoed wordt door een ader die rechtstreeks uit het hart komt).

4. steen: edelsteen — middeleeuwse mensen geloofden onvoorwaardelijk in de magische kracht van edelstenen omdat zij afkomstig zouden zijn uit het Aards Paradijs en via de paradijsrivieren tot ons gekomen waren, bij voorkeur via een spontane bron.

5. Muller [1590]: den

6. Muller [1590]: iek

7. Zoals men dat ook wel met oorkonden deed: chirograaf.

Doen setteden zy den steen te gader, ende doen was de vingerlinck geheel, alsoo datmen de letteren mochte lesen.

Als heer Jan int seker wiste dat het zijn vader was, zoo viel hy op zijn knien, segghende: “O, vader, siet hier uwen zone, die den doot verdient heeft teghen u om dat ick u doot zoo seer gesocht hebbe.”

De vader greep hem in zijn armen, hem kussende, ende zeyde: “O, mijn uutvercoren zone, na wien dat ick zoo seer verlanght hebbe, soude ick u nu dooden? Ick hebbe oock mijn beste daer toe ghedaen. Aldus zoo ist al vergheven!”

De grave Robrecht ende heer Jan zijn te paerde gheseten ende zijn na den casteele ghereden daer de grave zijn woninghe hielt. Heer Jan werdt daer wel onthaelt van alle zijn maghen. Men ginck daer goede chiere⁸ maken.

Doen heer Jan daer twee dagen gheweest hadde, vertelde hy zynen vader van tghene dat hem tot Romen gheschiedt was, ende claechde over Gouweron, hem altesamen de gheschiedenisse vertellende tot dat hy van daer scheyde.

De vader dit hoorende, zeyde: “Zone, ghy sult in Vranckrijck reysen ende begeeren vanden coninck dienst, ende ghy sult ghetrouwelijck dienen zo langhe dat hy u door zijn eedelheydt een bede geve. Ende en segt niemandt wie dat ghy zijt, vriendt oft vyandt! Ende wann[ee]r⁹ hy u een beede heeft gheconsenteert, zoo bidt in presentie van alle de heeren dat hy uwe moeder geve uwen vader tot eenen wet[t]ighen¹⁰ wijve. Zo en suldy voort aen gheen vondelinck zijn. Ende ick sal oock cortelinghe op sitten ende rijden daer ick den keyser meene te vinden, ende eyschen van de keyserlijcke mayesteyt recht over den verrader Gouweron.”

Heer Jan seyde: “O, vader, Gouwerons magen zijn te machtich, ende de keyser en doet niet sonder huerlieder raedt. Daeromme [F3vb] sorghe ick dat ghy gheen ghehoor hebben en sult.”

De vader antwoorde ende zeyde: “Soone, zijt te vreden! Ick hoope dat my de keyser geen recht weygeren en sal.”

8. goede chiere maken: plezier maken met eten en (vooral) drinken

9. Muller [1590]: wanneer

10. Muller [1590]: wettiighen